

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

26 юни 1979 година*

По дело 177/78

с предмет преюдициално запитване от High Court of Ireland, отправено на основание член 177 от Договора за създаване на Европейската икономическа общност, постъпило в Съда, по висящото пред упоменатия съд дело между,

Pigs and Bacon Commission,

и

McCarren and Company Limited, предприятие с предмет на дейност търговия със свинско месо и бекон със седалище в Cavan,

относно тълкуването на няколко разпоредби от Договора за ЕИО и регламентите на общата организация на пазара на свинско месо относно налога върху свине, закрани за производство на бекон,

СЪДЪТ,

в състав: г-н J. Mertens de Wilmars, председател на състав, изпълняващ длъжността председател, г-н Mackenzie Stuart, председател на състав, г-н P. Pescatore, г-н M. Sørensen, г-н A. O'Keefe, г-н G. Bosco и г-н A. Touffait, съдии,

генерален адвокат: г-н J.-P. Warner,

секретар: г-н A. Van Houtte,

постанови настоящото

Решение

1. С определение от 30 юни 1978 г., постъпило в деловодството на Съда на 21 август 1978 г., High Court of Ireland отправя няколко преюдициални запитвания до Съда съгласно член 177 от Договора за ЕИО относно тълкуването на членове 92 и 93 с предмет държавни помощи, на член 16 относно премахването на митата върху износа, на член 34 относно премахването на количествени ограничения върху износа, на член 37 от Договора във връзка с член 44 от Акта за присъединяване относно държавните монополи, на член 40 от Договора и на Регламент № 2759/75 на Съвета от 29 октомври 1975 г. относно общата организация на пазара на свинско месо (ОВ L 282, стр. 1) и на членове 85 и 86 от Договора за ЕИО. Тези въпроси са поставени в контекста на спор между Pigs and Bacon Commission (наричана по-нататък за краткост „РВС“), публичен орган, изпълняващ определени задължения в областта на регулиране на пазара на свинско месо и по-специално на пазара на бекон, от една страна, и износител на

---

* Език на производството: английски.

бекон, McCarren & Co. Ltd., от друга страна, във връзка с налагането от страна на КСБ на налог с цел субсидиране на продажбите извън Ирландия, и по-специално в Обединеното кралство на висококачествен бекон.

2. От решението, отнасящо спора до Съда, следва, че за целите на производството и продажбата на свинско месо под формата на бекон Ирландия е създала през 1935 г. организация на пазара, която от 1939 г. се управлява от публичен орган (КСБ), съставен от представители на правителството и на заинтересованите търговци. Законът предоставя на РВС широки правомощия за контрол, в качеството ѝ на централна агенция по продажбите, спрямо целия разглеждан сектор. За да финансира дейността си, РВС има законово право да начислява налог върху свинските трупове, предназначени за производство на бекон. Този налог е използван, от една страна, за финансиране на основните дейности на РВС – подобряване на производството и продажбите на бекон, а от друга страна, за заплащане на субсидии, предоставяни под формата на частично възстановяване на налога, в случаите на износ за Обединеното кралство на висококачествен бекон.

3. Към момента на присъединяване на Ирландия към Общността, съвместимостта на тази система с правото на Общността е разгледана от ирландските власти и заинтересованите търговски кръгове. В тази връзка е установено, че правата и задълженията на РВС може да престанат да бъдат напълно съвместими с изискванията на правото на Общността. Впоследствие е установено, че РВС занапред ще се освободи от законовите си правомощия и ще осъществява задълженията си на доброволен принцип, което е било подкрепено от представителите на заинтересованите търговци.

4. Все пак, има едно изключение от доброволния характер на дейностите, осъществявани от РВС: РВС все още има законово право да начислява налог, за да финансира различните си дейности и продължава да изплаща субсидии при износ на висококачествен бекон. Субсидиите се заплащат само на тези производители, които осъществяват своя износ с посредничеството на РВС, действаща като централна агенция по продажбите. По общо правило, в резултат на това всички производители на кланични трупове, предназначени за производство на бекон, са принудени да заплащат налога, но само тези, които използват РВС като техен посредник получават експортни субсидии. Последният факт засяга съществено функционирането на схемата от налог/субсидии, която съгласно информацията, получена от националния съд, представлява значим елемент от цялостната дейност на РВС.

5. От приложеното дело става ясно, че в началото ответникът по главния иск е взел участие при уреждането на условията, описани по-горе между ирландските власти и производителите. През този период ответникът е плащал вноска за кланичните трупове, предназначени за производство на бекон, и е изнасял своите продукти с посредничеството на РВС и е получавал субсидия. Впоследствие, McCarren & Co. е преценил, че за него е по-изгодно да изнася продукцията си директно и се е оттеглил от схемата, считано от 30 април 1975 г. От тази дата той отказва да заплаща налог на РВС и е бил лишен от получаването на експортни субсидии.

6. Искът, предявен срещу McCarren & Co. пред High Court, засяга претенцията на РВС за получаването на налог, който е дължим според РВС по силата на закона. От своя страна, McCarren & Co. е предявил насрещен иск за възстановяване на налога, заплащан от него последователно до 1 февруари 1973 г. – датата, от която в Ирландия се е прилагала общата организация на пазара на свинско месо и от която е прекъснал своите отношения с РВС.

7. McCarren & Co. твърди пред националния съд, че дейностите на РВС относно начисляването на налог върху свинските трупове и прилагането на събраните суми от изплащането на субсидии, запазено изключително за производители, изнасящи своя бекон с посредничеството на РВС, са несъвместими с Договора за ЕИО и регламентите относно общата организация на пазара на свинско месо.

8. Отчитайки аргументите, изложени от страните по спора, High Court е отнесъл до Съда девет преюдициални въпроса в контекста на основното производство и десет допълнителни въпроса, свързани с насрещния иск. Тези въпроси са както следва:

1. а) Следва ли членове 92 и 93 да бъдат тълкувани като налагащи задължение да се информира Комисията съгласно член 93, параграф 3 за сключеното споразумение относно системата на продажбите, която е действала след 1 февруари 1973 г., и/или за промените в системата, които са възникнали след февруари 1973 г.?

б) Ако това е така, неинформирането на Комисията означава ли, че системата е била недействителна за целия или част от периода от 1973 г.?

Ако отговорите на а) и б) са положителни, дали налогът е дължим за периода на недействителност?

2. Ако отговорът на 1 а) е отрицателен, следва ли член 92 да се тълкува като налагащ задължение на националния съд, ако прецени, че държавната помощ е несъвместима с член 92, да отнесе въпроса дали системата на продажбите е несъвместима с разпоредбите на член 92, параграфи 1 и 2 за решаване от Съда. В случай, че отговорът на Съда е положителен, следва ли националният съд да спре висящото пред него производство в очакване на решение на Комисията относно системата съгласно член 93?

3. Ако отговорите на 1 и 2 по-горе са отрицателни:

а) Следва ли членове 92 и 93 да се тълкуват в смисъл, че когато държавата отпуска помощ, въпросът към кои от тези членове се прилага съвместимостта на помощта с общия пазар е въпрос, който се определя от Комисията, а не от националните съдилища на държавите-членки?

б) Ако отговорът на а) е отрицателен, дали тези членове означават, че държавната помощ по смисъла на членовете е валидна до произнасянето на решение относно нейната съвместимост с общия пазар от Комисията съгласно член 93, параграф 2, независимо от факта, че отделни аспекти от помощта могат да противоречат на

задължения по правото на Общността, различни от тези, съдържащи се в членове 92 и 93?

в) Ако отговорите на а) и б) са отрицателни, дали тези членове следва да се тълкуват в смисъл, че дори и ако част от помощта е несъвместима с правото на Общността, изплащането на налог за финансирането на помощта е основателно?

4. Следва ли член 16 да се тълкува в смисъл, че ако функционирането на системата на продажбите, упомената по-горе, води до ограничаване или затруднение на износа от фирми, които са независими от централната агенция по продажбите, е налице нарушение на този член и платеният налог за финансирането на системата е невъзстановим?

5. Следва ли член 34 да се тълкува в смисъл, че ако функционирането на системата на продажбите, упомената по-горе, води до ограничаване или затруднение на износа от фирми, които са независими от централната агенция по продажбите, е налице нарушение на този член и платеният налог за финансирането на системата е невъзстановим?

6. Следва ли член 37 от Договора и член 44 от Акта за присъединяване да се тълкуват в смисъл, че функционирането на нова система на продажбите, като упоменатата по-горе, отговаря на задълженията, наложени от тези членове: а) до 31 декември 1977 г. и б) от този момент? Ако това не е така, дали налогът като част от системата е възстановим, считано от а) 1 януари 1973 г. до 31 декември 1977 г. или, б) от този момент нататък?

7. Следва ли член 40 и Регламент № 2759/75 да се тълкуват в смисъл, че системата на продажбите, упомената по-горе, е несъвместима с общата организация на пазара на свинско месо на Общността и следователно системата е недействителна? Ако това е така, дали платеният налог като част от системата е невъзстановим?

8. Следва ли член 85 да се тълкува в смисъл, че упоменатото по-горе споразумение, по силата на което действа системата на продажбите от 1 февруари 1973 г., представлява нарушение на този член поради факта, че системата пречи или ограничава износа от фирми, които са независими от централна агенция по продажбите, или защото определен износ е субсидиран съгласно системата? Ако това е така, дали платеният налог като част от системата е невъзстановим?

9. а) Следва ли член 86 да се тълкува в смисъл, че централна агенция по продажбите, упомената по-горе, заема господстващо положение на значителна част от общия пазар?

б) Ако това е така, следва ли това да се тълкува в смисъл, че е агенцията е злоупотребявала с положението си, което се е отразило на търговията между държавите-членки поради това, че износет от фирми, които са независими от агенцията, е бил възпрепятстван или ограничаван и/или поради факта, че експортните субсидии са се прилагали само по отношение на фирми, които са изнасяли с посредничеството на централна агенция по продажбите.

в) Ако отговорите на а) и б) са положителни, дали платеният налог като част от системата е невъзстановим?

10. Ако упоменатият по-горе налог не е бил законосъобразно събиран съгласно правото на Общността, дали националният съд, разглеждащ претенция за възстановяване на налога, може да приложи принципите на вътрешното си право или правилата на Общността? Ако правото на Общността намира приложение, дали неговите принципи биха обосновавали претенция, че действително направените плащания следва да бъдат възстановени, с или без приспадане по отношение на субсидиите, получени от ответниците?

Предварителни разсъждения относно обхвата на поставените въпроси

9. Разглеждането на поставените въпроси показва, че не всички от тях могат едновременно да бъдат определящи за решаването на проблема. В тази връзка, може да се направи аналогия между ситуацията, създадена пред High Court, и тази, въз основа на която е взето решението на съда от 29 ноември 1978 г. по дело 83/78 (Pigs Marketing Board (Северна Ирландия) /Redmond, Recueil, стр. 2347), при която националният съд е подал до Съда преюдициално запитване в резултат на противоречиви мнения, изтъкнати в подобна ситуация между заинтересованите страни по повод приложимите определящи разпоредби на правото на Общността. В това свое решение, съдът е подчертал, че в случай на производство, свързано със селскостопанския сектор, регулиран от общата организация на пазара, поставеният въпрос трябва да бъде изследван с оглед предимството, налагащо се съгласно член 38, параграф 2 от Договора за ЕИО относно специфичните разпоредби, приети в контекста на общата селскостопанска политика спрямо общите разпоредби на Договора за създаването на общия пазар.

10. Прилагането на този принцип към настоящия случай означава, че, на първо място, следва да се разгледа въпрос 7 относно тълкуването на член 40 от Договора и на Регламент № 2759/75, които трябва да се свържат с въпроси 4 и 5 относно тълкуването на членове 16 и 34 от Договора. В действителност, поради причините, обяснени в решението, упоменато по-горе (параграфи 52 - 55), разпоредбите на Договора относно премахването на тарифните и търговски пречки за вътрешната търговия в Общността трябва да се считат за неразделна част от общата организация на пазара.

11. Този начин за разглеждане на въпросите се налага и поради друга причина. Съгласно член 42 от Договора, разпоредбите на частта относно правилата за конкуренция – включително членове 85 - 94, се прилагат за производство и търговия със селскостопански продукти само до степента, определена от Съвета в рамките на мерките, приети от организацията на селскостопанските пазари. В Регламент № 26 от 4 април 1962 г. относно прилагане на някои правила за конкуренция при производство и търговия със селскостопански продукти (ОВ 1962, стр. 993), Съветът на ЕИО приема определени общи разпоредби по този въпрос, които имат за цел да разрешат ограниченото прилагане на правилата за конкуренция към селскостопанския сектор. Впоследствие са приети специални разпоредби в различни селскостопански регламенти с оглед разширяване на

приложното поле на правилата за конкуренция в различни сектори на пазара. Такъв е случаят с член 21 от Регламент № 2759 /75, според който „освен ако не е предвидено друго в този регламент, членове 92 - 94 от Договора ще се прилагат към производството на и търговията с продукти, определени в член 1, параграф 1”. Резултатът от тази разпоредба е, че макар и членове 92 - 94 да са напълно приложими към сектора свинско месо, тяхното приложно поле все пак е в зависимост от разпоредбите, регулиращи общата организация на пазара, установена с регламента. С други думи, позовавайки се на разпоредбите на членове 92 - 94 за помощи, държава-членка не може да получи предимство пред разпоредбите на регламента за организацията на този сектор на пазара. Член 21 от регламента съответно изисква да се отдава приоритет на проучването на поставените въпроси относно тълкуването на самия регламент и на членовете на Договора, свързани с премахването на тарифните и търговските пречки за свободата на износа.

Оценка на дейността на РВС с оглед общата организация на пазара на свинско месо и правилата на Договора относно свободата на износ (въпроси 4, 5 и 7)

12. Седмият въпрос на High Court е дали член 40 от Договора във връзка с Регламент № 2759/75 съдържа фактори, които правят системата на продажбите, характеризираща се с начисляването на налог върху всички производители на бекон и изплащането на субсидии само на износители, които използват посредничеството на РВС като централна агенция по продажбите, е несъвместима с правото на Общността. Въпроси 4 и 5 са свързани с това дали система, която съдържа финансови недостатъци за износители, които осъществяват дейност независимо от централната агенция, може да налага такси, имащи равностоен ефект на мито спрямо износа, което е забранено от член 16 от Договора, или мярка с равностоен ефект на количествено ограничение върху износа, което е забранено съгласно член 34 от Договора.

13. Следователно, основният въпрос е свързан с преценка на съвместимостта с правото на Общността на система на продажбите, която се прилага към беконата – продукт, попадащ в общата организация на пазара на свинско месо, и според която е допустимо агенция да има право по закон да начислява налог върху производството на свински кланични трупове, предназначени за производство на бекон, да субсидира износа на определени качества от този продукт до други държави-членки или държави, които не са членки, запазвайки правото на субсидии само за тези износители, които осъществяват своите дейности с посредничеството на същата агенция, действаша като централна агенция по продажбите. Следователно, има два ясно обособени въпроса: от една страна, дали предоставянето на субсидии при износ е съвместимо със системата на вътрешна търговия в Общността и със системата за износ към държави, които не са членки, и от друга страна дали разпоредбите, регулиращи сектора на въпросния пазар, допускат различно третиране в зависимост от това дали производителят продава в пазара на Общността или в държави, които не са членки, чрез посредничеството на въпросната държавна агенция или осъществява вноса си директно, като в последния случай е принуден да заплаща налога, но няма право да се възползва от субсидията.

14. Както съдът се е произнесъл няколкократно, последно в упоменатото по-горе Решение от 29 ноември 1978 г., след като Общността съгласно член 40 от Договора е приела норми за създаването на обща организация на пазара в определен сектор, държавите-членки са длъжни да се въздържат от предприемането на мерки, които могат да накърнят или създадат изключения от правилата за организацията. Системата на продажбите, установена с Регламент № 2759/75, в контекста на системата за свободно движение на стоки, гарантирана от разпоредбите на Договора, има за цел да осигури свободна търговия в рамките на Общността чрез едновременното премахване на ограниченията за търговия и на всички нарушения в рамките на търговията в Общността, и по този начин предотвратява всяка намеса на пазара от държава-членка, различна от тази, която изрично е установена от регламента. Следователно, държава-членка не може нито директно, нито чрез агенция, на която възлага определени правомощия, да заплаща субсидии под каквато и да е форма за продукти, които следва да бъдат продавани в рамките на общия пазар.

15. Съгласно идеята, въз основа на която е приет регламента за общата организация на пазара на свинско месо, продуктите, посочени в него, в действителност трябва да се движат свободно в Общността на такива цени, които са резултат от действието на механизма на общата организация на пазара, и нито държава-членка, нито оправомощена от държава-членка агенция имат право да създават предимства за продажба на национални продукти спрямо други държави-членки чрез финансови механизми, като например предоставяне на субсидии.

16. Същият извод е валиден и спрямо износа за държави, които не са членки, доколкото член 15 от Регламент № 2759/75 осигурява както конкурентоспособността на общностните продукти на световния пазар, така и регулира правото на производителите на възстановяване на субсидии в случай на износ, което според формулировката на параграф 2 от този член „трябва да бъде еднакво за цялата Общност“. Тази разпоредба предотвратява предоставянето на специални предимства от държави-членки на техни производители чрез отстъпването им на право на субсидия при износ в допълнение към всяко право на възстановяване, което може да бъде получено съгласно регламента, като по този начин се създава опасност от нарушаване на конкуренцията между производителите в Общността на външните пазари.

17. Следователно, изплащането на субсидии за продажбата на бекон или други продукти, попадащи в обхвата на общата организация на пазара и предназначени за други държави-членки или за износ извън Общността, съгласно системата, практикувана в Ирландия спрямо правомощията на РВС, по своята същност е несъвместимо с правилата на общия пазар съгласно разпоредбите на Договора за свободното движение на стоки и по-специално съгласно разпоредбите на Регламент № 2759/75.

18. В допълнение, системата, прилагана от РВС, е несъвместима с разпоредбите на Регламент № 2759/75 поради различното третиране на производителите в зависимост от това дали те използват посредничеството на РВС за продажбата на

свои продукти в други държави-членки или извън Общността. Както Съдът отбелязва в своето решение от 29 ноември 1978 г., общата организация на пазара на свинско месо, както и другите общи организации, се основава на концепцията за отворен пазар, до който всеки производител има свободен достъп и чието функциониране се регулира единствено от механизмите, предвидени в рамките на тази организация. Фискалните средства, чрез които централната агенция по продажбите има право да начислява налог върху всички производители на бекон, и да предоставя субсидии при продажба на определено качество от този продукт само на производители, които са съгласни да извършват своите продажби с посредничеството на самата агенция, представляват намеса в свободата, която е гарантирана на всички търговци на общия пазар, а именно да търгуват пряко и без да търпят икономически негативи в зависимост от начините на производство, внос и износ, гарантирани от общата организация на пазара.

19. От упоменатото по-горе следва, че система, подобна на практикуваната от РВС в Ирландия, противоречи в две отношения на правилата за свободно движение на стоки и на общата организация на свинско месо: от една страна поради това, че тя е изчислена чрез предоставянето на субсидии върху продажби на бекон, предназначен за продажба извън националната територия, което нарушава установени търговски модели между държавите-членки и конкуренцията между производителите на Общността на външните пазари; от друга страна, противоречието се състои в това, че системата предоставя на централната агенция по продажбите правото да начислява налог на цялото производство на един продукт, попадащ в обхвата на общата организация на пазара, като начисляването се извършва при такива условия, че търговците, които продават продуктите си директно без да използват посредничеството, което се ползва с привилегия по закон, са ошетени.

20. Следователно, отговорът на въпроси 4, 5 и 7 взети заедно е, че съгласно Регламент № 2759/75, отчитайки разпоредбите на Договора за свободното движение на стоки, трябва да се тълкува в смисъл, че дадена национална система е несъвместима с общата организация на пазара на свинско месо, когато целта на тази система е да разреши на централната агенция по продажбите, овластена по силата на закон с правото да начислява налог върху цялото производство на стоки, попадащи в обхвата на общата организация на пазара, каквито са свинските кланични трупове за производство на бекон, да:

а) използва сумите, получени от налога за изплащането на субсидии за определени продукти, които са продавани на общия пазар или изнасяни в държави, което не са членки;

б) налага неблагоприятни финансови условия за производители, които са принудени да заплащат налог върху производството, поради факта, че те осъществяват продажбите си директно без посредничеството на централната агенция по продажбите.

Налогът, изискван в рамките на системата на продажбите, имаща упоменатите по-горе характеристики, не е дължим от производителите в размера, в който се

използва за цели, несъвместими с изискванията на Договора за свободно движение на стоки и с общата организация на пазара.

21. Следователно, позоваването на разпоредбите на членове 92 - 94 от Договора не могат да променят изискванията за държавите-членки относно спазването на правилата за общата организация. По тази причина, не е необходимо да се отговаря на въпроси 1, 2 и 3, поставени от националния съд.

22. Аналогично, разпоредбите относно общата организация на пазара не могат да бъдат заобиколени чрез описването като „държавен монопол” на агенция, на която са предоставени определени задължителни правомощия в селскостопанския сектор, какъвто е случаят с РВС. Този извод се потвърждава от член 38, параграф 2 от Договора, който отдава приоритет на правилата на организацията на селскостопанските пазари спрямо правилата, установени за създаването на общия пазар като цяло, като член 37 е само едно от тези правила. Този извод прави ненужно провеждането на проучване дали в действителност агенция от вида на РВС може законно да бъде класифицирана като „монопол” по смисъла на член 37. Следователно въпрос 6 също може да остане без отговор.

23. В заключение, като се има предвид отговора на въпроси 4, 5 и 7, не е необходимо да се изследва въпросът дали дейностите на РВС могат съществено да повлияят на разпоредбите на членове 85 и 86 от Договора.

Насрещен иск (въпрос 10)

24. Въпросите, на които бе отговорено по-горе, са свързани с процедура, висяща пред националния съд, доколкото искът е за възстановяване на налог, който ответникът по главното дело отказва да плати от момента, в който ответникът е решил да се оттегли от системата, организирана от РВС. От изложеното по-горе следва, че отказът за заплащане на налога е оправдан, доколкото налогът служи за финансиране на субсидия при продажбата на свинско месо. Ответникът, също така, чрез насрещен иск, е предявил претенция за възстановяване на същия налог за предхождащ период, през който ответникът е сътрудничил с РВС и в резултат на това се е възползвал от получаването на субсидия и националният съд иска да разбере дали трябва да прилага към подобно дело принципите на националното си законодателство, или принципите на правото на Общността. В допълнение се посочва, че съгласно принципите на националното си право той най-вероятно би отхвърлил насрещния иск. Все пак, съдът иска да узнае, ако към делото се прилагаше правото на Общността, дали принципите на правото на Общността биха направили иска за възстановяване на действително платените суми основателен с или без приспадане на субсидии, получени от ответника.

25. От упоменатото по-горе следва, че изискуемият налог в рамките на националната система на продажбите на свинско месо е недължим, доколкото изплащането му е предназначено за цели, които са несъвместими с изискванията на Договора относно свободното движение на стоки и с общата организация на пазара в съответния сектор. По принцип, всеки търговец, който е задължен да плаща налога, има право да иска възстановяване на частта от налога, която е предназначена за цели, които са несъвместими с правото на Общността. Все пак,

националният съд трябва да прецени в съответствие с вътрешното си право дали и до каква степен платеният налог може да се възстанови и дали ако се възстанови, може да се извърши прихващане със задължения, платени на търговеца под формата на субсидии, които също са несъвместими с правото на Общността.

26. Следователно, отговорът на въпрос 10, трябва да е, че националният съд трябва да определи, от една страна, дали и до каква степен начисленият налог за продукт, попадащ в обхвата на общата организация на пазара, и предназначен за цели, несъвместими с тази организация, трябва да бъде възстановен, и от друга страна, дали и до каква степен може да се извърши прихващане с правото на възстановяване на сумите, платени като субсидии на заинтересования търговец.

По съдебните разноски

27. Разходите, направени от правителството на Ирландия и от Комисията на Европейските общности, които са представили своите становища пред Съда, не подлежат на възстановяване.

С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред High Court of Ireland, последният следва да се произнесе по съдебните разноски.

По изложените съображения,

като се произнася по въпросите, поставени от Court of Ireland, с определение от 30 юни 1978 г., Съдът реши:

1. Като има предвид разпоредбите на Договора за свободно движение на стоки, Регламент № 2759/75 трябва да се тълкува в смисъл, че дадена национална система е несъвместима с общата организация на пазара на свинско месо, когато целта на тази система е да разреши на централна агенция по продажбите, овластена по силата на закон с правото да начислява налог върху цялото производство на стоки, попадащи в обхвата на общата организация на пазара, каквито са свинските кланични трупове за производство на бекон, да:

а) използва сумите, получени от налога за изплащането на субсидии за определени продукти, които са продавани на общия пазар или изнасяни в държави, които не са членки;

б) налага неблагоприятни финансови условия за производители, които са принудени да заплащат налог върху производството, поради факта, че те осъществяват продажбите си директно без посредничеството на централната агенция по продажбите.

2. Налогът, изискван в рамките на системата на продажбите, имаща упоменатите по-горе характеристики, не е дължим от производителите в размера, в който се използва за цели, несъвместими с изискванията на Договора за свободно движение на стоки и с общата организация на пазара.

3. Националният съд трябва да определи, от една страна, дали и до каква степен начисленият налог за продукт, попадащ в обхвата на общата организация на пазара, и предназначен за цели, несъвместими с тази организация, трябва да се възстанови, и от друга страна, дали и до каква степен може да се извърши прихващане с правото на възстановяване на сумите, платени като субсидии на заинтересования търговец.

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 26 юни 1979 година.

Подписи